

Rom 15, 29

29: Men jeg vet at når jeg kommer til dere, skal jeg komme i velsignelsen fra Kristi evangelium, i hele dens fylde.

Dette er et oppmuntrende ord. Allerede på forhånd vil Paulus glede de kristne i Rom, som ikke kunne få noen større glede enn den velsignelsen evangeliet kunne skape i hjertene. At Paulus kunne forutsi dette med så stor overbevisning, det skyldtes først og fremst hans kjennskap til evangeliets egen kraft, når det blir mottatt i tro. At det er en Guds kraft til frelse, til fred, glede og alle Åndens frukter. Dernest bygget han denne glade vissheten også på det han visste om menigheten i Rom; at den besto av levende og nådehungrige sjeler, som ikke stod imot - men lot evangeliets ord innta seg. Apostelen kjente sannheten i Herrens ord: "Den som har, han skal få mer, og han skal ha overflod" (Mat 13: 12). Derfor kunne han så overbevisende forsikre de romerske brødrene at når han kom til dem, skulle han komme i velsignelsen fra Kristi evangelium. Og dette skjedde da virkelig også. Selv om han kom til Rom på en ganske annen måte enn han hadde tenkt da han skrev disse ordene. For han kom jo bundet i lenker, en fange for Kristi skyld. Men så ble han likevel til særdeles stor velsignelse der de to årene han, i sine lenker, forkynte evangeliets ord for dem.

Utover det som fortelles i de siste versene i Apg., finner vi en spesiell beretning om dette i det brev han skrev mens han var i Rom, til filipperne. I kap. 1: 12-14 sier han angående sitt fangenskap og sin virksomhet i Rom: "Jeg vil dere skal vite, brødre, at det som hendte meg, har snarere vist seg å være til fremme for evangeliet, for det er nå blitt tydelig for hele slottsvakten, og for alle de andre, at det er på grunn av Kristus jeg er i lenker. Og de fleste av brødrene i Herren er blitt så fortrolige med lenkene mine at de nå er mye mer frimodige til å tale Ordet uten frykt". Her ser vi hvordan Herren på sin underlige måte fører sin sak fram ennå bedre når det går helt på tvers av våre tanker. Hvis Paulus, slik som han her lover, bare hadde oppholdt seg hos de kristne i byen ganske kort på gjennomreise, ville han nok fått del i noen åndelig nådegave sammen med dem. Men hans vitnesbyrd hadde ikke nådd ut over "hele slottsvakten" og til dem som "hørte til keiserens hus" (Fil 4: 22). Men når han nå kom der som en fange, ble lenkene og hans mektige forkynnelse åpenbart for hele slottsvakten og for mange flere. Og nå fikk også lenkene hans virke frimodighet til et mer åpent samfunn med brødrene. Så underlig er Herren - og kanskje vi vil oppfatte ham ennå mer underlig når vi ser det apostelen nå tilføyer i teksten: